

Maisey Yates

Lessen in liefde

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Maisey Yates
Oorspronkelijke titel: *Bad News Cowboy*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2035 8
ISBN 978 94 025 7922 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2026

Originele uitgave verschenen bij HQN Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit verhaal is eerder verschenen met de titel *Ongetemde cowboy*.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Kate Garrett had nog nooit bij iemand gehoord. En dat wilde ze ook niet. Ze had geen tijd en ook geen behoefte om iemand om zich heen te hebben die haar vertelde wat ze moest doen of hoe ze zich moest gedragen. Als zij zin had om dwars door de velden te draven en haar haren in de wind te laten wapperen, dan deed ze dat.

Dat was het voordeel van onafhankelijk zijn. Een soort compensatie voor het feit dat ze geen moeder had gehad die haar 's avonds instopte. Een troostprijs omdat ze een vader had gehad die dag en nacht naar whisky stonk en altijd dwars door haar heen keek, alsof ze niet bestond.

Ach, wat had je ook aan warme melk en kriebelende mail-lots en al die andere dingen die bemoeizuchtige ouders je opdrongen? Ze had liever vrijheid en trappelende paardenhoeven in de ring. En een dag zoals vandaag, op de ranch van de Garretts. Een superdag. Ze moest over een paar uur beginnen bij Farm and Garden, het tuincentrum, dus ze kon niet zo lang rijden als ze zou willen. Maar eventjes rijden was beter dan helemaal niet rijden, ook al zou ze liever doorgaan tot ze kloven in haar gezicht kreeg van de wind en haar longen in brand stonden.

De zon steeg hoger aan de hemel, ze wist dat het tijd werd om terug te gaan. Met een zucht liet ze haar paard Roo vertra-

gen en een scherpe bocht maken, waarna ze weer snelheid maakte en terug galoppeerde naar de ranch.

Haar wapperende donkere haren sloegen in haar ogen, en ze had er spijt van dat ze het los had laten hangen. Er was dan wel niemand die haar een uitbrander gaf omdat haar haren in de war zaten, maar uiteindelijk was zij degene die de klitten eruit moest kammen.

Ze zou het vlechten wanneer ze naar haar werk ging. Want nadat ze haar paard op stal had gezet, zou ze geen tijd meer hebben om zich op te tutten. Niet dat ze er achter de kassa van Farm and Garden mooi uit hoefde te zien. Zolang ze er maar niet als een dakloze uitzag, was het goed.

Ze kwam aan bij de paardenschuur, en zwaar ademend steeg ze af. Bij elke ademteug voelde de koude ochtendlucht als een ijzige scheut in haar longen. Ze bracht Roo naar binnen, haalde haar hoofdstel eraf, deed haar een halster om en hing het halstertouw losjes aan een haak. Wanneer ze thuis waren, knoopte ze Roo niet eens vast. Ze knielde, maakte de buikriem los en haalde vervolgens het zadel en de blauwe deken daaronder van haar af. Ondanks de kille lucht – een voorbode van de naderende herfst – had Roo zich in het zweet gewerkt. Ze pakte een handdoek en wreef haar droog. Toen pakte ze haar gele hoevenkrabber uit de emmer en gleed met haar hand langs een been van Roo, totdat het paard haar been optilde. Neuriënd begon ze steentjes en modder uit de hoef te krabben. Daarna deed ze ook haar andere drie hoeven.

Ze was bijna klaar toen ze voetstappen achter zich hoorde, gevolgd door de stem van haar oudste broer. 'Jij bent vroeg op, Katie.'

'Ik wilde nog even rijden voordat ik ga werken. En als je

me nog één keer Katie noemt, gebruik ik deze krabber voor je ogen in plaats van Roos hoeven.'

Connor glimlachte en sloeg zijn armen over elkaar. Zijn trouwring blonk aan zijn vinger. Hij en Liss waren nu zeven maanden getrouwd. De ring was gemaakt van een speciaal soort metaal dat brak als het ergens achter bleef haken, want het was gevaarlijk om sieraden te dragen bij het werk op de ranch.

Toch was ze blij dat hij een ring droeg. Het was het bewijs dat hij het geluk had gevonden. Connor had zich veel te lang in zijn eigen verdriet gewenteld, en Liss had hem er uiteindelijk uit weten te trekken. Bovendien had Kate van Liss gewoon een spijkerbroek en laarzen aan gemogen op de bruiloft. Bij de pompeuze bruiloft die haar aanstaande schoonzus Sadie met Eli voor ogen had, zou dat wel anders zijn.

'Sorry, Kate,' zei Connor met een nog bredere glimlach.

'Wat ben jij vrolijk vandaag,' merkte ze op, de laatste hoef van Roo afmakend.

'Ik ben meestal wel vrolijk de laatste tijd.'

'Dat heb ik gemerkt. Maar je vrouw een stuk minder.'

'Ze heeft gezwollen enkels. Het is mijn schuld,' zei hij, al keek hij verre van berouwvol. Sterker nog, hij keek eerder trots. De liefde deed rare dingen met een mens.

Het voelde vreemd om er nu zo door omringd te worden, haar oudere broers zo verliefd te zien, terwijl zij alleen bleef. Van de andere kant was ze daar wel aan gewend. En het beviel haar ook. Zij was niemand wat verschuldigd. Het was veilig. Het was vertrouwd. En het gaf haar voldoende tijd om paard te rijden.

'Ze is inderdaad niet echt het toonbeeld van een gelukkige zwangere vrouw, met al dat geklaag van haar.'

‘Het lijkt me dan ook beter dat jij voorlopig niet zwanger wordt, Kate,’ zei Connor. ‘Bovendien vind je toch geen enkele man goed genoeg.’

‘Nou, dat weet ik niet. Ik heb er gewoon nog geen ontmoet die me kan bijhouden.’ Dat was niet helemaal waar. Het was meer dat ze gewoon niet echt op zoek was. Toch? Ze klemde haar kaken op elkaar en duwde die vraag weg.

‘Dat verbaast me niets,’ merkte hij op. ‘Hoe laat ben je klaar?’

‘Niet zo laat.’

‘Kom je pokersen?’

De laatste tijd werd ze altijd uitgenodigd voor de kaartavondjes met haar broers, nadat haar aanwezigheid jarenlang niet gewenst leek te zijn. Of ze nu drie, dertien of drieëntwintig was, Eli en Connor behandelden haar altijd als het kleine zusje. Sadie en Liss waren natuurlijk geen haar beter. En Jack was het ergste.

Ze kreeg een knoop in haar maag bij de gedachte aan de vriend van haar broers. ‘Is het mijn beurt om eten mee te brengen?’ vroeg ze.

Connor leunde tegen de muur. ‘Dat is een van de redenen waarom ik zeker wil weten of je komt. Anders moet ik koken.’

‘Je bedoelt pizza bestellen?’

‘Ja, verder gaat mijn kookkunst niet. En als ik op dit moment Liss vraag om te koken, schopt ze me waarschijnlijk het huis uit.’

Kate kreunde. ‘Nou, in dat geval zorg ik wel voor het avondeten.’

Connor duwde zichzelf af van de muur. ‘Super. Tot vanavond dan.’

Ze aarzelde of ze het zou vragen, maar ze moest het toch weten. 'Met hoeveel zijn we?'

Connor telde in zijn hoofd. 'Zes met jou erbij.'

Dus dat betekende dat iedereen kwam. Wat niet ongebruikelijk was. Het was meestal zo. Dus waarom kreeg ze dan een raar gevoel in haar maag?

'Misschien haal ik wel vis met patat bij The Crab Shanty,' zei ze.

'Nee joh, dat hoeft niet. Dat is heel duur. En heel vet.' Hij zweeg even. 'Dat dure was dus negatief bedoeld en dat vette positief.'

Kate maakte een wegwuivend gebaar. 'Ik kan geen pizza meer zien. En ik bepaal zelf wel waar ik mijn geld aan besteed. Bovendien heb ik nog wat over van mijn laatste wedstrijd.'

Het prijzengeld van de laatste *barrel race* die ze had gewonnen, was bescheiden, maar het was in ieder geval voldoende om parttime te blijven werken bij Farm and Garden en ondertussen haar paardrijden te perfectioneren. Het was te riskant om professioneel te worden zonder zeker te weten dat ze het kon.

'Prima. Als jij graag je geld aan vis wil uitgeven, moet je dat vooral doen. In dat geval wil ik graag kreeft.'

'Liss is niet de enige die goed kan schoppen, Connor. Let op je woorden.'

Hij kroelde door haar haren alsof ze een kleuter was. Of een hondje.

'Hoepel op,' mopperde ze.

'Sorry, raak ik een gevoelige snaar?'

Ze keek hem kwaad aan. 'Ik hoop dat je vrouw je er inderdaad uit schopt.'

‘Dat is niet onwaarschijnlijk.’
‘Mooi zo,’ zei ze, beseffend dat ze vinnig klonk. Ze voelde zich ook vinnig.
‘Ik hoop dat je je klanten wat vriendelijker behandelt.’
‘Ja hoor, voor echte mensen ben ik aardig.’
‘Het maakt me ook niet in wat voor bui je bent, als je maar eten meeneemt. En geld om te verliezen.’
‘Je krijgt geen cent van me, Connor Garrett.’
Connors glimlach verbleekte. ‘Nee, want Jack wint uiteindelijk altijd alles.’
Bij het horen van die naam begon haar huid te tintelen. ‘Dat is waar,’ zei ze. ‘Ik snap niet waarom je hem uitnodigt.’
Connor keek verward. ‘Volgens mij nodigt niemand hem uit. Hij komt gewoon.’
‘Hm.’ Kate trok met haar laars een streep in het zand.
‘Ik moet ervandoor,’ zei Connor. ‘Die stieren castreren zichzelf niet.’
‘Luie beesten.’
‘Tja, het is een ondankbare taak. En ook de enige goocheltruc die ik ken.’
Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Goocheltruc?’
‘Ik verander een stier in een os. Met behulp van mijn charmante assistent Eli.’
Ze snoof. ‘Nou, veel plezier. Ik ben blij dat ik vandaag niet op de ranch hoeft te werken.’
‘Tot vanavond.’ Connor draaide zich om en liep de schuur uit.
Kate pakte de borstel uit de emmer en gooide de hoevenkrabber erin. Ze borstelde Roo snel en bracht haar daarna naar de stal. Ze maakte het touw los, klopte Roo op haar neus

en streek over de witte bles op haar voorhoofd 'Tot straks,' zei ze, en ze gaf Roo een kus op haar neus.

Een dag die begon met paardrijden en eindigde met een potje poker met haar broers, kon alleen maar een goede dag zijn. En het maakte niets uit dat Jack Monaghan daar ook bij was.

Het was een vreemde gewaarwording dat als er onverwachte uitgaven waren, Jack Monaghan die gewoon kon betalen. Hij had zijn jeugd in armoede doorgebracht en moest er nog steeds aan wennen dat hij nu geld had. Niet alleen in zijn broekzak, maar ook op zijn bankrekening. In aandelen en obligaties. Hij had zelfs een spaarrekening en zette wat apart voor later. Iemand die zijn financiën zag, zou kunnen denken dat hij een verantwoordelijk en evenwichtig mens was. Want op papier zag het er goed uit. Mensen zouden de conclusie kunnen trekken dat Jack een degelijke, betrouwbare huisvader was. Maar dan zouden ze er flink naast zitten.

Niet dat het hem iets kon schelen. Want vandaag was zijn tractor stukgegaan, en hij ging nu bij Farm and Garden een onderdeel halen waarvoor hij bij niemand geld hoefde te lenen.

Hij parkeerde zijn pick-up voor de winkel en liep naar binnen. Er rinkelde een belletje, en van onder de toonbank schoot een hoofd omhoog.

'Hé Katie,' zei hij.

Ze keek hem scherp aan. 'Wat doe je hier, Monaghan?'

'Ik ben een klant, slimmerd.'

'Pas op je woorden, want ik heb het recht om een klant te weigeren.' Ze gooide haar vlecht over haar schouder en keek hem woedend aan.

‘Dat zal je baas leuk vinden, zeker omdat ik een carburateur kom kopen.’

‘Die moeten we waarschijnlijk bestellen. Je kunt ook naar Tolowa gaan en hem daar bij een grotere winkel kopen.’

‘Ik koop hem liever hier. De lokale bedrijvigheid ondersteunen en zo.’

Kate glimlachte gemaakt. ‘Dat wordt gewaardeerd.’

‘Het geeft niet, Katie. Ik weet dat je maar weinig van me waardeert.’

‘Het zou al schelen als je me geen Katie meer noemde.’

‘Ik noemde je net slimmerd, en dat was ook al niet goed.’

‘Als het nou eens een keer tot je doordrong dat ik geen kind meer ben, dan zouden we misschien minder problemen hebben.’ Ze kruiste haar armen voor haar borsten – hij wist heus wel dat ze die had, hij was niet blind – en leunde op één heup.

‘Wij hebben geen problemen. Jij hebt problemen. Ik heb nergens last van.’ Hij overhandigde Kate een papiertje uit zijn zak met daarop het merk en typenummer van zijn tractor. ‘Behalve dan een probleempje met de carburateur.’

Kate las het briefje en wendde zich vervolgens tot de vooroorlogse computer op de balie. Het scherm was zo groot als een hooibaal. Het leek wel dat apparaat dat ze vroeger op school hadden.

‘Word je niet gek van dat ding?’ vroeg hij.

Kate tikte langzaam wat gegevens in en keek hem toen fronsend aan. ‘Waarom zou ik daar gek van worden?’

‘Omdat dat beestje zo oud is dat het me nog meevalt dat je hem niet hoeft aan te zwengelen.’

‘Hij doet het prima.’

‘Is hij niet langzaam dan?’

Ze knipperde met haar ogen. 'Vergeleken waarmee?'

'Heb je zelf een computer?'

'Waar zou ik een computer voor nodig hebben?'

Jack keek naar de oprecht verbaasde blik van het zusje van zijn twee beste vrienden. Kate was een mooie meid, al deed ze er weinig aan. Nooit een spootje make-up, en haar haren in een vlecht op haar rug. Altijd droeg ze een breed T-shirt of flanellen overhemd en een spijkerbroek. Kate kleepte zich functioneel, niet om mooi te zijn. Daar had hij geen moeite mee. Ze vond functionaliteit belangrijker dan schoonheid, dus het paste bij haar.

'De meeste mensen zouden zeggen dat ze niet zonder kunnen,' zei hij.

Kate glimlachte naar hem. 'Nou, ik wel.'

'Knap hoor.' Hij tikte op de balie. 'Laat dan maar eens zien of je een carburateur kunt bestellen als je zo goed zonder kunt.'

'Pas op je woorden, Monaghan,' zei ze, nog steeds cijfers intikkend. 'Ik neem vanavond eten mee, dus als je ook wat wilt...'

'O, dus we kunnen bepalen wie er wel en niet mee-eet? Dat zal ik onthouden wanneer ik aan de beurt ben.'

De laatste tijd was Kate ontzettend prikkelbaar wanneer hij in de buurt was. Hij begreep niet goed waarom. Van de andere kant zat hij haar ook altijd te stangen. Hij begreep ook niet goed waarom hij dat deed. Ze bracht iets slechts in hem naar boven. En dat slechte leek niet erg diep onder de oppervlakte te liggen.

Zo was het voorheen niet geweest. Ze vlogen elkaar wel vaker in de haren, maar hij had altijd geweten waar hij stond – dicht bij haar broers.

Allebei kwamen ze uit een belabberde thuissituatie. Zijn moeder zat vol stress, woede en wrok omdat hij er was. Kates moeder was er helemaal niet, en haar vader was alcoholist.

Eli en Connor hadden hun best gedaan om voor haar te zorgen, maar als ze hulp nodig hadden gehad, dan was hij er altijd geweest. Zijn doel was nog steeds om haar aan het lachen te krijgen. Omdat ze al zo weinig reden tot lachen had.

Hij was enig kind. Er was niemand geweest die voor hem zorgde of hem opvrolijkte wanneer hij weer eens een klap van zijn moeder had gekregen. Maar hij had de Garretts gehad. En al snel had hij beseft dat hij de leegte die hij voelde omdat er niemand was die voor hem zorgde, kon vullen door Kate te geven wat hij zo wanhopig graag had gewild toen hij jong was. Maar in de loop der tijd was dat minder geworden. Vast omdat ze geen kind meer was, dacht hij.

De bel boven de deur rinkelde opnieuw, en Alison Davis kwam binnen. Ze droeg een taartdoos met daarop een stapeltje folders. 'Goedemorgen, Kate.' Toen glimlachte ze voorzichtig naar Jack, duwde een rode haarlok achter haar oor en keek naar de grond. 'Goedemorgen.'

'Hoi, Alison,' zei hij, op mildere toon. Hoewel Alison al anderhalf jaar geleden bij haar gewelddadige man was weggegaan, was ze nog steeds zo schichtig als een pasgeboren veulen. Of misschien lag dat wel aan hem.

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg Kate.

Alison vermande zich en wendde zich tot Kate. 'Ik kom je een taart brengen. En ik wilde je vragen of ik een paar folders van de bakker hier in de winkel mag neerleggen. Ik heb twee nieuwe medewerkers, allebei vrouwen die weg zijn bij hun mannen, die... Nou ja, die net als mijn ex waren. Ik ben blij dat ze bij me zijn komen werken, maar ik heb nu meer omzet

nodig om de kosten te kunnen dekken. Een van de twee heeft al vijftien jaar geen baan meer gehad, en niemand wilde haar aannemen.' Alison slaakte een zucht. 'Het valt niet mee een nieuw leven te beginnen.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei Kate. 'Leg die folders hier maar neer, daar heeft Travers vast geen problemen mee. En zo ja, dan zeg ik wel dat hij een idioot is. Maar ik verwacht niet dat hij nee zegt.'

'Ik wil niet dat je er moeilijkheden mee krijgt,' zei Alison.

Kate snoof en zette haar handen op haar heupen. 'Ik bepaal zelf wel wanneer ik moeilijkheden krijg.'

'Dank je.' Alison zette de taartdoos op de balie, pakte de folders eraf en maakte de doos open. Er zat een prachtige meringuetaart in. 'Citroenmeringue,' zei ze. 'Ik hoop dat je daarvan houdt.'

'En of.' Kate zette de taart achter de balie. 'Die neem ik maar al te graag aan. Ik beloof je dat ik klanten jouw kant op zal sturen. Als hier iemand binnenkomt die zin in taart heeft, stuur ik hem direct naar jou.'

'Fijn, bedankt. Ik ben zo blij met wat iedereen voor me heeft gedaan. Toen ik ontslag nam bij de lunchroom, dacht ik dat Rona woedend zou zijn. Maar nu koopt ze gewoon alle taarten bij mij.'

'Wat super!' zei Kate met een glimlach.

Ze kon inderdaad aardig zijn tegen andere mensen, dacht Jack. Dus het lag aan hem.

'Ik moet nog langs een paar andere winkels. En ik wil je niet langer ophouden.'

'Prima, laat de folders maar hier op de balie liggen.'

'Bedankt, Kate.' Alison zwaaide verlegen, draaide zich om en liep de winkel uit.

Jack keek haar na en wendde zich toen weer tot Kate. 'Dat was aardig van je.'

'Ik ben ook aardig,' zei ze.

'Tegen sommige mensen.'

Ze snoof. 'Sommige mensen verdienen het.'

'Kom nou, Katie. Ik weet dat je me leuk vindt.'

Kate kreeg een kleur en keek snel naar het computerscherm. 'Ik vind mijn broers ook leuk, maar dat wil niet zeggen dat ik ze niet de helft van de tijd in elkaar wil slaan.'

Niet te geloven, ze bloosde. Hij wist het zeker. Hij begreep alleen totaal niet waarom.

'Is het zo moeilijk om toe te geven dat ik niet de vreselijkste man op aarde ben?'

'Hoe bedoel je?' vroeg ze. Ze keek hem aan met haar fonkelende donkerbruine ogen.

'Je bloost, Garrett.'

Ze voelde heel even aan haar wang. 'Niet waar. Waarom zou ik blozen?' Stuurs keek ze weer naar het scherm.

'Je bent niet het eerste meisje dat ik laat blozen.'

'Jakkes.'

'Neem je die taart vanavond mee?' Het leek hem het beste om van onderwerp te veranderen, want hij voelde zich ook prikkelbaar worden.

'Weet ik nog niet. Misschien houd ik hem wel zelf, dan eet ik hem helemaal in mijn eentje op.'

'Je kunt toch geen hele taart op in je eentje.'

'Let maar eens op.'

'Ik heb een beter idee. We houden die taart voor onszelf. Dan kom ik straks naar jouw huis en eten we hem samen op.'

Kate knipperde met haar ogen. 'Nee.'

'Wat?'

‘Ik wil niet dat je naar mijn huis komt. Ik bedoel, ik vind dat we hem moeten delen.’

Waarom was het zo moeilijk om een onderwerp te vinden waarbij ze niet boos werd of vreemd ging doen? Hij vond het nooit moeilijk om met vrouwen te praten. Vrouwen vonden hem leuk. En hij vond vrouwen leuk. Kate leek daarop de enige uitzondering. En aangezien hij haar al bijna haar hele leven kende, begreep hij niet waarom. Hun geplaag was altijd goedaardig geweest, maar de laatste tijd was hij daar niet meer zo zeker van.

‘In totaal kost je bestelling honderdnegentig dollar. Inclusief verzending,’ zei ze, abrupt van onderwerp veranderend.

‘Prima. Wanneer verwacht je dat hij binnen is?’

‘Over twee dagen.’

‘Nog beter.’ Hij pakte zijn portemonnee en gaf Kate zijn bankpas. ‘Wie weet loop ik wel even langs de bakker om nog een taart te halen.’

‘Ja, ik wou dat ik meer kon doen om te helpen. Het enige wat ik nu kan bedenken, is meer taart eten. Wat ik niet zou moeten doen. Ik moet toch nog wel meer kunnen bedenken.’

Jack kreeg meteen allerlei ideeën. Zijn hoofd stond nooit stil. Behalve wanneer hij op de rug van een stier zat die hem eraf probeerde te gooien. Of zo snel op zijn paard reed dat hij alleen nog maar het gedreun van hoeven op de grond kon horen. Op die momenten ervoer hij iets wat hij dacht dat rust was. Verder gebeurde dat nooit. ‘Als ik iets bedenk, laat ik het je weten,’ zei hij. Hij was nu al vastbesloten iets te bedenken.

De printer ratelde, en Kate trok er een factuur uit, die ze aan hem gaf. ‘Alsjeblieft. Je wordt gebeld wanneer hij binnen is.’

‘Geweldig.’ Toen, alleen maar om te kijken of ze weer die

blos op haar wangen zou krijgen, tikte hij tegen zijn hoed, knikte en schonk haar zijn fameuze glimlach. 'Tot ziens, Katie.'

De blos bleef uit. Hij kreeg zelfs geen glimlach. In plaats daarvan stak ze haar middelvinger op. Hij lachte en liep de winkel uit.